

leš: „Kule Šsak, minna maksan sulle pole rubla hõbbedat, kui sa sedda wassifikast mis lihhoiik praego mo kääst oštis, ilma temma någgemata wanfre pealt jälle taggasi tood! — „Hea melega“, ütles juut, kui teie agga maksate!”

Lihhoiik sõitis rahholise melega eddasi, ta olli head kaupa leidnud ja rõmuštas ennast jubba ette selle tanno üle, mis ta meistri kääst saab ja nenda sedda teed, mis kaugelt ümber wäljade ühhe sure kura teggi, sõites, någgi ta korruga üht sabast kesk teed maas seiswad. „Mis paggan!“ mõtles ta „üks sabas! agga kus on siis teine? ühhega ei wõi ma ommeti keddagit tehha, sellepárrast jágo ta, ehk tulleb se kes tedda kautanud jälle taggasi otsima.

Nenda willistades tasfakište eddasi minnes, någgi ta korruga teist sabast tee peal maas seiswad. „Oh tulline, seal on se teine!“ hüidis ta rõmoga ja kargas wanfre pealt mahha, „se on üks õn, kes neid ommeti peakš árre kaotanud ollema? nüüd pean ma agga ussi-

našte ka sedda esimeest árratoma, enne kui kegi teine tedda üles wõttab!“ Ta siddus hobuse aea külge kinni ja jooksis hea tük maad sedda teed jälle taggasi ja leidis sabast sellesamma kohha pealt kus ta tedda játnud olli. Rõmoga põris ta ümber ja láks taggasi, agga kui suur olli temma ehmatus, kui ta wanfri jure jõudis ja någgi, et temma kallis wassikas kaddund olli! Ta jooksis ümber wanfre, watas wanfre alla, jooksis tee kõrwa wõsfatiko, sest nende paeldest mis wanfre peal seisid, wõis arwata, nago olleks wassikas ennast lahti rabbanud: „Wõtko se ja teine hüdis lihhoiik táie suga „olleks ma neid tühje sapid, sapad olla lastnud ja omma teed koddõ pole láinud, agga mis nüüd, miska tahhan ma ennast meistre ees wabbandada! agga ilma wassikata ei tohhi ma ommeti mitte koeo minna sellepárrast ollen ma jo wälja tulnud; kõrtsmikul náhti weel paar tükki ollewad, pean ümber pòorma ja katsma teist kaubelda.“

Ribbehappo náoga astus lihhoiik jälle kõrtsi